

Λαθρεπιβάτις σκέψη

Απόγευμα στον υπεραστικό σταθμό,
Λαθρεπιβάτις τρύπωσε
Στο αφύλακτο μυαλό μου
Μια τόσηδα σκεψούλα ταπεινή.

Μα, ταξιδεύοντας στην Εθνική
Κυρίευε ολοένα, σωστός ιμπεραλιστής,
Με θράσος και απρόσμενη ισχύ
Σκέψεις μου προσφιλείς, κατεστημένες
Αλλά και πρόσφατες, από τη χτεσινή
Συνάντηση με μια παλιά μου ιδέα.

Μ' ενόχλησε η επιθέτικότητά της
Κι απείλησα πώς θα την γράψω,
Έτσι για να την ξεφορτωθώ.

-Ένα μολύβι αδερφοί, ένα χαρτί...
Μα οι συνεπιβάτες είχαν αποκοιμηθεί.
Έφταιγε και το σούρουπο
Που έμπαινε από τα καπνισμένα τζάμια
Βαρύ στο γερασμένο λεωφορείο.

Με πήρε η ταξιδιωτική σιωπή.
Κι όταν στη στάση κατεβήκαμε
Για τις λογής ανθρώπινες ανάγκες
Έτρεξα νά βρω μολύβι και χαρτί.

Μα, η λαθρεπιβάτις σκέψη είχε φύγει
Έτσι όπως ήρθε, ξαφνικά.
Η τάξη είχε και πάλι αποκατασταθεί.
Ήταν κι αυτή μια από εκείνες
Τις τυχαίες συναντήσεις
Που συμβαίνουν μονάχα μια φορά.

Άραγε και οι άλλες σκέψεις,
Οι καθηλωμένες στο χαρτί,
Ποιος ξέρει τι θα είχαν απογίνει,
Αν τις αφήναμε να φεύγουν,
Να πετούν εδώ κι εκεί,
Να ευτυχούν σε λόγο καθημερινό,
Να γίνονται τραγούδι ερωτικό
Ή ότι η ψυχή τους θέλει
Και να βιώνουν με άλλα λόγια
Μια αλλιώτικη, ελεύθερη ζωή.

«Χρυσόμαλλο δέρας»

Σύννεφα σκέπασαν νωρίς
Το παιδικό μας καλοκαίρι.
Μας βρήκε απροετοίμαστους
Στο δρόμο η βροχή.

Κι εγώ που ξέμεινα μονάχος
Σε μονοπάτι δύσβατο κατηφορίζω
Με το ασκί μου όνειρα γεμάτο
Απ' την αρχαία μας πηγή.

Στον όρμο συναθροίζονται
Της εποχής μου αργοναύτες
Που θ' αποπλεύσουν προς τη λησμονιά,
Αφανισμένοι εξ υπαρχής
Για μια ακατέργαστη προβιά.